

Arrest

nr. 117 458 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 september 2013 (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij deze aanvraag worden medische elementen voorgelegd in hoofde van verzoekster T.B. en haar twee kinderen T.R. en T.R.

1.2. Deze aanvraag wordt op 18 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Verzoekers dienen hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De ongegrondheidsbeslissing wordt vernietigd bij arrest nr. 97.022 van 13 februari 2012.

1.4. Op 25 april 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 117 457 van 23 januari 2014.

1.5. Verzoekster dient op 4 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.6. Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.5., onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die op 17 september 2013 ter kennis van verzoekster wordt gebracht.

De motieven luiden als volgt:

“ANNEXE 1

betreft de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op 04.07.2012 werd ingediend door;

T.R.

nationaliteit: Servié

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en);

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006.

ANNEXE 2

betreft de aanvraag tot machtiging tot verblijf die op 04.07.2012 werd ingediend door:

T.B.

+ Kind:

T.R.

nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Verzoekster beroept zich ook op medische redenen. Ze zou in Kosovo geen behandelingsmogelijkheden hebben voor haar mentale toestand. De verblijfsaanvraag voor medische redenen (artikel 9ter) die betrokkene op 29.08.2009 heeft ingediend werd evenwel ongegrond verklaard op 25.04.2013. Daarom aanvaarden we de medische redenen niet als een buitengewone omstandigheid.

Het argument dat er in het land van herkomst geen ambassade of consulaat zou zijn wordt niet aanvaard, daar betrokkene haar aanvraag kan richten tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Kosovo.

Betrokkene stelt vervolgens dat ze niet terug kan keren naar Kosovo uit angst voor haar echtgenoot die haar en de kinderen meermaals fysiek en psychisch zou mishandeld hebben. Betrokkene legt wel een verklaring van een psychotherapeut voor die melding maakt van ernstige familiaal geweld, reden waarvoor betrokkene in 2008 in therapie ging, maar ze toont niet aan dat ze geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten in Kosovo. Bovendien geeft ze zelf aan dat haar echtgenoot intussen Kosovo heeft verlaten om haar en de kinderen te volgen naar België. Aangezien betrokkene haar vrees voor terugkeer niet aannemelijk maakt, aanvaarden we deze niet als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat haar kinderen niet in Kosovo naar school kunnen gaan. Er werd geen schending van het kinderrechtenverdrag aangetoond.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar rechtsspraak en het EVRM met betrekking tot de schoolgaande kinderen, maar hij verzuimt aan te geven op welke punten er overeenkomst zou zijn met onderhavig verzoek. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige elementen (dat betrokkene sinds 26 januari 1999 in België zou verblijven, in 2008 een asielprocedure heeft doorlopen en in 2009-2013 een regularisatieprocedure, sociale banden heeft, Nederlands en Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, werkwillig is) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980."

1.6. Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde tevens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan de kennisgeving op 17 september 2013 plaats heeft.

De motieven luiden voor beide bevelen als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

(...)

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In eerste middel voert verzoeksters de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat deze motivatie daarenboven gepast en relevant moet zijn.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

- Eerste tak : geen identiteitsdocument van de oudste dochter van de verzoekster

Overwegende dat de tegenpartij het verzoek 9bis onontvankelijk verklaart omdat Juffrouw R.T. geen kopie van haar paspoort op haar naam voorgelegd heeft.

Dat we echter moeten herinneren dat het verzoek 9bis door de verzoekster en niet door haar kinderen voorgelegd werd.

Dat artikel 9bis van de wet van 1980 bepaalt dat de asielzoeker zijn identiteit moet bewijzen.

Dat het absoluut niet opgelegd wordt dat alle leden van eenzelfde gezin ook dat moeten doen.

Dat het vanzelf spreekt dat de kinderen van de verzoekster bedoeld werden in het verzoek 9bis gezien krachtens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de verzoekster gerechtigd is met haar kinderen in België te blijven.

Dat krachtens hetzelfde artikel en indien een vergunning tot verblijf toegekend wordt, het vanzelf spreekt dat deze beslissing ook voor haar minderjarige en meerderjarige kinderen geldt, daarom werden ze vermeld in het verzoek 9bis.

Dat de tegenpartij het verzoek onontvankelijk niet mocht verklaren op basis van het feit dat een familielid, dat de rechtstreekse verzoeker niet is, zijn identiteit niet bewezen heeft.

Dat het middel gegrond is.

- Tweede tak : medische redenen

Overwegende dat de verzoekster haar medische problemen als bijzondere omstandigheden ingeroepen had.

Dat de tegenpartij acht dat dit element niet in rekening genomen kan worden omdat haar verzoek tot vergunning tot verblijf op basis van artikel 9ter als ongegrond verklaard werd op 25 april 2013.

Dat de tegenpartij tekort schiet in de regularisatieprocedure.

Dat een eerste ongegrondheidsbeslissing door de tegenpartij op 11.06.2012 genomen werd.

Dat deze beslissing door de RVB in een arrest van 13.02.2013 vernietigd werd.

Dat de tegenpartij een twee ongegrondheidsbeslissing genomen heeft, waartegen een beroep voor de RVB ingediend werd

Dat de tegenpartij de kracht van gewijsde van het vernietigingsarrest dd 13.02.2013 niet in acht genomen heeft.

Dat dit beroep dus veel kansen op succes heeft

Dat deze elementen dus door de tegenpartij in rekening genomen moesten worden.

- Derde tak : geen ambassade in KOSOVO

Overwegende dat de verzoekster in haar verzoek tot machtiging tot verblijf, verwezen had naar het gebrek aan Belgische ambassade in KOSOVO.

Dat de tegenpartij meent dat dit element geen bijzondere omstandigheid kan worden omdat haar verzoek tot visum ingediend kan worden bij de Belgische diplomatische post in KOSOVO.

Dat een Belgisch consulaat wel bestaat in KOSOVO.

Dat bij de lezing van de bestreden beslissing, het onbekend is of het consulaat beschikt over de nodige bevoegdheden om een visum af te leveren.

*Dat de tegenpartij de hypothese ook niet beschouwd heeft dat dit consulaat niet bevoegd zou zijn, alsook de mogelijkheden om naar de bevoegde ambassade te richten.
Dat het middel gegrond is.*

- Vierde tak : vrees van de verzoekster bij terugkeer naar KOSOVO

Overwegende dat de verzoekster verklaard heeft een terugkeer naar Kosovo te vrezen en oa haar man vrezen, die haar twee kinderen al mishandeld heeft.

Dat een attest van haar psychotherapeut trouwens al voorgelegd werd.

Dat de tegenpartij de vrees van de verzoekster geenszins in vraag stelt maar meent dat ze niet aantoont dat ze door de Kosovo overheden niet voldoende beschermd zou worden.

Dat hierbij, de tegenpartij de oorsprong van de vrees van de verzoekster niet in acht neemt.

Dat er niet alleen sprake is van een eventuele bescherming van de Kosovaarse overheden maar wel van een terugkeer naar een angstwekkende omgeving ter oorsprong van de trauma's van de verzoekster.

Dat de verzoekster wel gezegd heeft dat haar man Kosovo verlaten had maar ze is er niet zeker van.

Dat de angst van de verzoekster nu nog bestaat.

Dat gezien de tegenpartij deze angst niet in vraag stelt, deze laatste de angst moest correct beantwoorden en een eventuele bescherming van de Kosovaarse overheden niet mocht invoeren zonder dit aspect vooraf na te zien.

- Vijfde tak : school van de kinderen

Overwegende dat de verzoekster verklaard heeft dat haar kinderen regelmatig naar school gingen in België.

Dat de tegenpartij echter meent dat dit schoolbezoek geen uitzonderlijke omstandigheid mag zijn in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Dat echter, in een arrest nr 100.428 dd 29 oktober 2001, de Raad van State oordeelde « (...) Het schoolbezoek of het bestaan van een arbeidsovereenkomst kan een uitzonderlijk omstandigheid vormen in de zin van artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980, en dit wegens zowel de verplichte onderbreking van een schooljaar als de contractbreuk ».

Dat de verzoekster een rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voorgelegd had.

Dat de tegenpartij oordeelt dat de verzoekster moet bewijzen in welke mate deze rechtspraak toegepast wordt aan haar geval.

Dat deze rechtspraak echter duidelijk is: een verblijfsvergunning was verleend aan het gezin met kinderen op schooljaar wegens het eerste protocol van het EHRM waarbij de ouders hun kinderen kunnen opvoeden en onderwijzen.

Dat de tegenpartij niet verklaart waarom deze rechtspraak in casu niet van toepassing is.

Dat het middel derhalve gegrond is.

- Zesde tak : de inburgering van de verzoekster

Overwegende dat de verzoekster en haar kinderen in België sinds 1999 leven. Dat ze dus Kosovo verlaten hebben al 14 jaar geleden.

Dat ze document en overhandigd heeft waaruit haar goede inburgering blijkt. Dat deze door de tegenpartij niet betwist wordt.

Dat de tegenpartij echter meent dat dit element niet in rekening genomen mag worden.

Dat haar uitleg terzake beperkt wordt tot 1 zin « de overige elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld ».

Dat men hier moet vaststellen dat het hier gaat om een niet individuele, persoonlijke en dus gepaste stereotype.

Dat immers, de tegenpartij een ruime oordeelmacht heeft, maar ze alle ingeroepen argumenten moet onderzoeken.

Dat hier, de tegenpartij geen andere uitleg naar voor brengt en dus niet bewijst dat ze een volledig en concreet onderzoek uitgevoerd heeft.

Dat de raad van State al geoordeeld heeft « de aard van de door de vreemdeling ingeroepen omstandigheden moet door de overheid concreet onderzocht worden in elk geval. Dat de beslissing op het verzoek moet met redenen omkleed worden en de werkelijkheid van het onderzoek aantonen » (RvS, nr 99310 dd. 1 oktober 2001).

Dat de verzoeker, als hij de motieven leest, de echte redenen niet kent waarom zijn integratie binnen de Belgische bevolking de toekenning van een verblijfsvergunning niet mag verantwoorden.

Dat onderhavig gerecht in een recent arrest oordeelde « dergelijke met redenen omkleeding niet volstaat omdat deze niet toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij hier oordeelde dat de goede

integratie van de verzoekster niet van aard was een verblijfsvergunning toe te kennen. Geen vereiste uitleg van de motieven van de bestreden beslissing kan hier niet ingeroepen worden, voor zover bovenvermeld motief enkel maar een principiële standpunt van de verwerende partij zou zijn, dat voortvloeit uit een arrest van de Raad van State en niet uit de beoordeling van de concrete elementen die de verzoeker inroept in zijn verzoek » (RVB, arrest van 26 april 2013, nr 101 820). Dat het middel gegrond is.”

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate niet dienstig.

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekster de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke

formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.5. Verzoekster betwist de eerste bestreden beslissing in zoverre de aanvraag van 4 juli 2012, vermeld in punt 1.5, niet onontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van haar dochter omdat het niet werd vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering om van deze voorwaarde te worden vrijgesteld.

De Raad stelt vast dat de aanvraag werd voorgelegd in hoofde van verzoekster en haar twee kinderen, waaronder haar dochter. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de dochter op het moment van de aanvraag reeds meerderjarig was.

Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat het volstaat dat wanneer een aanvraag wordt ingediend dat het volstaat dat slechts één volwassene zijn identiteit aantoonst zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt duidelijk:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In casu moet worden aangenomen dat de meerderjarige dochter ook bij de gemeenschappelijke aanvraag van 4 juli 2012 ingediend door haar moeder, in eigen naam optrad aangezien zij, gelet op haar meerderjarigheid, niet langer wettelijk vertegenwoordigd wordt of kan worden door haar moeder. De

meerderjarige dochter van verzoekster diende derhalve ook te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist noch weerlegt dat de aanvraag voor wat betreft haar meerderjarige dochter niet werd vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering om van deze voorwaarde te worden vrijgesteld.

Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing, in zoverre deze betrekking heeft op haar dochter, onzorgvuldig, kennelijke onredelijk of met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn genomen.

3.6. Voor wat betreft verzoekster zelf werd *in casu* de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.7. Verzoekster verwijst naar de angst voor een terugkeer naar Kosovo omwille van mishandeling door haar echtgenoot en een attest van haar psychotherapeut. Deze elementen werden eveneens aangehaald in de aanvraag.

Verzoekster meent dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de terugkeer naar een angstwekkende omgeving die aan de oorsprong ligt van haar trauma's.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing erop wijst dat verzoekster niet aantoonbaar dat ze geen bescherming zou kunnen krijgen tegen huiselijk geweld door de overheden van Kosovo.

Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegt.

Aangezien verzoekster niet aantoonbaar dat ze geen bescherming kan krijgen tegen huiselijk geweld, kan de gemachtigde op goede gronden oordelen dat verzoekster niet aantoonbaar dat er omwille van het ondergaan huiselijk geweld buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag tot verblijf in het land van herkomst in te dienen.

Waar verzoekster enkel stelt dat zij moet terugkeren naar een "*angstwekkende omgeving*" en dat haar angst nog bestaat, toont zij niet aan dat de gemachtigde hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.8. Verzoekster meent dat haar beroep bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, veel kans op slagen heeft en wijst er verder op dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het arrest nr. 97.022 van de Raad van 13 februari 2013 waarbij een eerste ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde na het vernietigingsarrest van 13 februari 2013 zich opnieuw heeft uitgesproken over de aanvraag tot medische regularisatie van 29 augustus 2009 met tweede nieuwe ongegrondheidsbeslissing tot gevolg.

Het beroep tegen deze tweede ongegrondheidsbeslissing van 25 april 2013 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 117 457 van 23 januari 2014.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gehandeld, door de medische redenen aangehaald in de aanvraag van 4 juli 2012, vermeld in punt 1.5., niet als buitengewone omstandigheden te weerhouden.

3.9. Verzoekster verwijst naar haar schoolgaande kinderen en meent dat de gemachtigde in zijn beslissing bepaalde rechtspraak van de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens miskent.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde motiveerde omtrent haar schoolgaande kinderen en daarbij de rechtspraak van de Raad van State en het EHRM die ook in de aanvraag werd aangehaald, als volgt besprak:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat haar kinderen niet in Kosovo naar school kunnen gaan. Er werd geen schending van het kinderrechtenverdrag aangetoond.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar rechtspraak en het EVRM met betrekking tot de schoolgaande kinderen, maar hij verzuimt aan te geven op welke punten er overeenkomst zou zijn met onderhavig verzoek. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Verzoekster betwist noch weerlegt de vaststelling dat zij niet aantoont dat haar kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan. De Raad stelt vast dat de gemachtigde voorts *in casu* duidelijk uiteenzet waarom de aangehaalde rechtspraak niet wordt weerhouden.

Met haar louter betoog dat de rechtspraak duidelijk is, *in casu* de uitspraak van de Brusselse kortgedingrechter en de verwijzing naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het schoolbezoek een buitengewone omstandigheden “kan” uitmaken, toont verzoekster niet aan de gemachtigde hieromtrent *in casu* onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet motiveerde.

3.10. Verzoekster verwijst naar haar inburgering.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende elementen van integratie en werkbereidheid elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 4.4., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoekster. Dienaangaande wordt gesteld: *“De overige elementen (dat betrokkene sinds 26 januari 1999 in België zou verblijven, in 2008 een asielprocedure heeft doorlopen en in 2009-2013 een regularisatieprocedure, sociale banden heeft, Nederlands en Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, werkwilbig is) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”*

De verzoekster laat met haar louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat haar langdurig verblijf, integratie en werkbereidheid het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekster voerde in haar aanvraag aan dat er in het land van herkomst geen ambassade of consulaat zou zijn.

De Raad herinnert er aan dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dit hoeft niet noodzakelijk een Belgische diplomatieke of consulaire post te zijn in het land van herkomst. Het kan ook zijn dat de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Kosovo zich elders bevindt.

Nu blijkt dat op goede gronden wordt beslist dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis aanvoert die haar toelaten om de aanvraag in België in te dienen, kon de gemachtigde op goede gronden stellen dat verzoekster haar aanvraag kan richten tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Kosovo.

Met haar betoog dat er wel een Belgisch consulaat bestaat in Kosovo maar dat het onbekend is of het consulaat beschikt over de nodige bevoegdheden om een visum af te leveren, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling ze in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden aanvoert die haar verhinderen om een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor Kosovo, ongeacht of deze zich in Kosovo bevindt.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag op de rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de verzoekster immers van mening zijn dat de bestreden beslissing duidelijk afbreuk doet op haar persoonlijke en familiale levenssfeer, daar de inhoud van de aanvraag niet onderzocht wordt terwijl hun persoonlijke en familiale levenssfeer hierdoor aangetast zou kunnen worden.

Dat het persoonlijke levenssfeer wijst op o.a. het recht om betrekkingen met derden te behouden.

Dat de verzoekster verwijst naar een arrest Niemietz t/Duitsland van 16 december 1992, reeks A, nr 251-B, blz 33 §29, gevolgd o.a. door arresten Halford t/UK van 27 juni 1997 waarbij het Hof oordeelde dat het 'niet mogelijk of nodig' is het begrip van 'persoonlijke levenssfeer' limitatief te omschrijven, en dat de beperking van deze persoonlijke levenssfeer tot een "huiselijke kring" te restrictief is. De persoonlijke levenssfeer moet ook in bepaalde mate het recht op bvb professionele of handelsbetrekkingen met derden bevatten.

Dat het vanzelf spreekt dat de verzoekster sinds 1999, een nieuwe persoonlijke en familiale levenssfeer in België heeft.

De documenten die bij de aanvraag blijkt perfect geslaagde sociale integratie van de verzoekster.

Dat het ook duidelijk is dat de bestreden beslissing van de tegenpartij een inmenging in het privé-leven van de verzoekster is daar deze beslissing een verwijdering van het land waar ze echter sinds 1999 leven, inhoudt.

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat het terugkeren van de asielzoeker een inmenging is in zijn privé-leven 'die enkel toegelaten is, volgens art 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, voor zover deze door de wet voorzien is en dat deze een maatregel betreft die in een democratische maatschappij noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, openbare veiligheid, economische welvaart van het land, ordehandhaving en voorkoming van misdrijven, bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor bescherming van de rechten en vrijheid van derden”

Dat ook dit noodzakelijke criterium erin houdt dat de inmenging gebaseerd is op een levensbehoefte en overeenkomt met het beoogde doel; dat de overheid dus moet aantonen dat ze zorgt voor een

evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op het respect van haar privé- en familiale leven" (RvS 100587 dd 07 november 2001)

Dat hier dient vastgesteld te worden dat deze inmenging nergens in de bestreden beslissing vermeld wordt.

Dat geen beschouwing van openbare orde of nationale veiligheid deze beslissing immers verantwoordt.

Dat volgens de Raad van State "de Minister van Binnenlandse zaken beschikt over een ruime oordeelmacht in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 lid 3 van de wet van 15 december 1980. Wanneer de genomen beslissing echter leidt tot de onderbreking van de betrekkingen die de vreemdeling in België aangeknopt heeft, voor een onbepaalde duur - zelfs in principe beperkt- moet hij rekening houden met het recht van iedereen op inachtneming van de rechten bedoeld onder art 8 van het Europees Verdrag op de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden. Daarop moet zijn beslissing gebaseerd zijn (RvS nr 113427 dd 09.12.2002).

Dat de inmenging door de tegenpartij in het privé-leven van de verzoekster dus volledig onevenredig is en dat, vooral omdat het niet langer enige familie in Kosovo.

Dat de wederpartij kan niet, in elke geval niet worden aangenomen dat de scheiding tussen de verzoekster en de bijbehorende bijlagen in België slechts beperkt zal zijn.

Dat hierbij, de bestreden beslissing de beschikkingen van het middel schendt."

3.13. Verzoekster meent de eerste bestreden beslissing duidelijk afbreuk doet aan haar persoonlijke en familiale levenssfeer en verwijst opnieuw haar langdurig verblijf en integratie in België;

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De Raad merkt op dat het bestaan van een privé- en gezinsleven niet wordt betwist door de verwerende partij en dus kan worden aangenomen.

3.14. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In casu betreft het hier een situatie van eerste toelating, en niet een situatie van voortgezet verblijf zoals verzoekster ten onrechte meent. Verzoekster diende immers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Derhalve dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven

en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden bestaan om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, alsook dat er een reden is om de betrokken vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.15. Verzoekster verwijst naar een perfect geslaagde sociale integratie maar toont hiermee op geen enkele wijze aan dat ze haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in Kosovo of elders. Verzoekster wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhindert in het land van herkomst of elders.

Waar verzoekster er op lijkt te wijzen dat ze in Kosovo niet langer meer enige familie heeft, toont ze eveneens niet aan dat het gebrek aan enige familie een onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt. Waar verzoekster lijkt te suggereren dat haar scheiding niet slechts beperkt zal zijn, wijst de Raad er op dat ook haar kinderen worden bevolen om het grondgebied te verlaten zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij van haar kinderen zal worden gescheiden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. In het eerste middel wordt reeds vastgesteld dat een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten, waartegen geen gegrond middel wordt aangevoerd, zodat deze gehandhaafd blijven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES